

“Do ĝuste,” diris Hagrid, “nun ‘skultu atente, ĉar ti’ estas danĝera, ki’n ni faros ĉ’nokte, kaj m’ ne dezires, ke iu ajn agu riskeme. Sekvu min ĉi tie dume.”

Li gvidis ilin ĝuste ĉe la rando de la arbaro. Levante sian lampon alte, li indikis laŭ longa, serpenta pado, kiu malaperis inter la densaj nigraj arboj. Dolĉa bloveto levis al ili la harojn dum ili rigardis en la arbaron.

“R’gardu tie,” diris Hagrid, “Ĉu vi vides la brilan aferon sur la tero? Tiun arĝentaĵon? Ti’ estas sango de unikorno. Tie estas unikorno grave vundita per io. Nun estas la du’n fojon en ĉi ti’ semajno. Mi trov’s unu mortan je lasta merkredo. Ni klopodos trovi la kompatindan. Eble ni bezonos lib’rigi ĝin de ĝia mizero.”

“Kaj se tio, kio vundis la unikorno, unue trovas nin...?” diris Malfid, ne povante kaŝi la timon en sia voĉo.

“N’ ekzistes io ajn en la arbaro, kiu domaĝos vin, se v’ estas kun mi aŭ Faŭko,” diris Hagrid. “Kaj restu sur la pado. Bone, nun ni d’siĝos en du grupojn, kaj sekvos la padon laŭ malsamaj d’rektoj. Estas sango ĉie ajn, evidente ĝi ŝanc’liĝ’s ĉirkaŭe ekde ‘ieraŭ vespere, almenaŭ.”

“Mi deziras Faŭkon,” diris Malfid haste, rigardante liajn longajn dentojn.

“Laŭ vi’ plaĉo, sed m’ avertes al vi, ke l’ estas s’nkuraĝa,” diris Hagrid. “Do mi, ‘Ari, kaj ‘Ermiona iros laŭ iu direkto, kaj Drako, Nevil, kaj Faŭko iros kontraŭe. Nu, se iu ajn trovos la unikornon, tiu sendos supren verdajn fajrerojn, ĉu bone? Eltiru viajn vergojn, kaj ekzerzu vin kelkfoje – ĝuste – kaj se iu ajn trafos danĝeron, sendu supren ruĝajn fajrerojn, kaj ni venos al vi – nu, estu atentaj – ni eku.”

La arbaro estis nigra kaj silenta. Post mallonga distanco ili atingis forkon en la pado, kaj Hari, Hermiona, kaj Hagrid sekvis la maldekstran vojon, dum Malfid, Nevil, kaj Faŭko sekvis la dekstran.

Ili paŝis silente, rigardante teren. Fojfoje lunradio venante tra la supera branĉaro trafis makulon de arĝente blua sango sur la falintaj folioj.

Hari vidis, ke Hagrid aspektis tre ĉagrenite.

“Ĉu eblas, ke lupfantomo mortigis la unikornojn?” Hari demandis.

“Ne s’fiĉe rapidaj,” diris Hagrid. “Ne ‘stes facile kapti unikornon, ili ‘stes fortaj magiuloj. M’ neniam kon’s iun, kiu est’s vundita ĝis nun.”

Ili marŝis preter muskan arbostumpon. Hari povis aŭdi fluantan akvon; devis esti rivereto ie proksime. Estis ankoraŭ makuloj de unikorna sango tie kaj ĉi tie laŭ la torda pado.

“Ĉu bone, ‘Ermiona?” Hagrid flustris. “Ne zorgu, ĝi ne pov’s iri tre foren, se ĝi est’s ti’ grave vundita, kaj tiam ni povos – EKU! M’LANTAŬ TIUN ARBON!”